

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Michala Mazance, JUDr. Jana Passera a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **V. T.**, zastoupený JUDr. Vladimírem Henclem, advokátem se sídlem Masarykovo nám. 19, Náchod, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, poštovní příhrádka 21/OAM, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2007, čj. OAM-1-306/VL-10-11-2007, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 1. 2008, čj. 63 Az 36/2007 - 40,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 1. 2008, čj. 63 Az 36/2007 - 40, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst.1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ostravě, který ji zamítl rozsudkem ze dne 22. 1. 2008, čj. 63 Az 36/2007 - 40.

Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodu tvrzené nezákonnosti, spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem a pro vady řízení spočívající v tom, že byl porušen zákon v řízení před správním orgánem [§ 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.].

Stěžovatel se domnívá, že žalovaný nesprávně zhodnotil skutečnost, že si stěžovatel přes své problémy s policií na Ukrajině mohl vyřídít pracovní povolení v České republice a opustit Ukrajinu. Podle stěžovatele bylo v zájmu pronásledovatelů – policistů, za nimiž stojí ukrajinské úřady, aby stěžovatel vycestoval a přesvědčil svou matku o stažení stížnosti u Evropského soudu pro lidská práva. Stěžovatel a jeho rodina opakovaně využili v zemi původu různých institutů k ochraně svých práv, včetně podání stížnosti k Evropskému soudu pro lidská práva. Není podstatné, že o všech jejich podáních nebylo dosud rozhodnuto, neboť stěžovatel i jeho matka byli i nadále vystaveni pronásledování ze strany policistů, a to mj. pro podanou

stížnost. Povinností žalovaného rovněž bylo zabývat se následky případného návratu stěžovatele na Ukrajinu, protože stěžovatel je přesvědčen, že mu v takovém případě hrozí zabití.

Stěžovatel dále zdůraznil, že je mu známo od jiných žadatelů o mezinárodní ochranu, že kdyby do České republiky přicestoval bez víza, správní orgán by argumentoval jeho snahou o legalizaci pobytu.

Žalovaný podle stěžovatele nerespektoval § 50 a § 68 odst. 3 správního řádu, neboť neposoudil stěžovatelem navržené důkazy, resp. nevypořádal se s jejich posouzením v napadeném rozhodnutí. Stěžovatel se při pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu odvolal na informace a spisový materiál, který se týká případu matky stěžovatele, souvisejícího s případem stěžovatele. Stěžovatel v tomto směru vytkl i krajskému soudu, že se odpovídající námitkou nezabýval a uzavřel-li, že návrh na doplnění soudního dokazování uvedenými listinami není důvodný, nevyjádřil se k otázce zákonnosti neodůvodněného neprovedení navrženého důkazu ve správním řízení.

Konečně pak stěžovatel namítl, že je jako žadatel o mezinárodní ochranu diskriminován, neboť § 31a zákona o azylu neumožňuje dvouinstančnost správního řízení institut nepřijatelnosti kasační stížnosti podle § 104a s. ř. s. omezuje jeho práva jako účastníka soudního řízení.

Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost přijatelnou.

Poté Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud nemohl přihlídnout k první stížní námitce, již stěžovatel polemizuje se závěry správního orgánu o snadné možnosti stěžovatele opustit Ukrajinu. Na tomto místě je třeba podotknout, že kasační stížnost je opravný prostředek směřující proti rozhodnutí krajského soudu a byť směřuje argumentace stěžovatele proti postupu žalovaného, musí uvést, jak při jejím posuzování pochybil i krajský soud. K takovému pochybení může zásadně dojít buď tehdy, pokud krajský soud nesprávně zhodnotí žalobní argumentaci či k ní vůbec nepřihlédne, nebo tehdy, opomene-li se vypořádat s vadami správního rozhodnutí či řízení, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti. Z první stížní námitky však podobné výtky ve vztahu ke krajskému soudu nelze nalézt.

Jinak je tomu ovšem v případě druhé stížní námitky. Stěžovatel zde vytýká nejen žalovanému, že se opomněl vypořádat s jeho návrhy na doplnění dokazování učiněnými v průběhu správního řízení, ale namítá i odpovídající pochybení krajského soudu, který se návrhem na provedení těchto důkazů zabýval ve vztahu ke své rozhodovací činnosti, aniž by se ovšem vyjádřil o vlivu opomenutí žalovaného na zákonnost správního řízení. Nejvyšší správní soud přitakává stěžovateli, že nevypořádal-li se žalovaný s návrhy stěžovatele na doplnění dokazování, ať již jejich provedením a zhodnocením, nebo vysvětlením důvodu, pro který bylo jejich provedení nadbytečné, zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé a bylo proto namístě napadené rozhodnutí zrušit. Pouze na okraj Nejvyšší správní soud podotýká, že se argumentace stěžovatele o souvislosti řízení vedeného

s ním a s jeho matkou I. T. nejví nikterak účelovou a není tedy důvodu, aby jeho návrhu na doplnění dokazování nebylo vyhověno.

Poslední stížní námitce Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Dvouinstančnost správního řízení není právem, které by bylo možné dovodit z katalogu základních lidských práv garantovaných ústavním pořádkem České republiky či mezinárodními smlouvami jimiž je Česká republika vázána a zákonodárce tedy mohl v určitém typu řízení – zde řízení o poskytnutí mezinárodní ochrany, zakotvit existenci správního řízení pouze v jednom stupni. Stěžovatel tím není nijak zkrácen na svém právu obrátit se na soud s tvrzením o zkrácení na svých právech rozhodnutím správního orgánu (článek 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Podobně institut nepřijatelnosti kasační stížnosti, který již prošel i testem ústavnosti u Ústavního soudu, nevede nijak ke zkrácení práv stěžovatele – jehož kasační stížnost ostatně byla projednána věcně.

Nejvyšší správní soud shledal druhou stížní námitku důvodnou, proto napadené rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V něm krajský soud rozhodne vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným ve zrušujícím rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. května 2008

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu